

Радой Ралин

В шлепа

През нощта пипнешком като слепи
по смълчаната черна река,
претоварени плуват два шлепа
със муниции, с хляб и войска.

И настръхнал вълнува се Дунав.
Ще замръзне ли той на студа?
Вън е страшно – студено, безмълвно,
не се мярка едничка звезда.

Свети само в каютите бели,
по които през задух и дим,
върху пода едва сме се сврели,
и позъзваме още, и спим.

И на пода лежа и сънувам:
кораб... мачти... огромни вълни...
И със скърцащия кораб пътувам
за красиви, за мирни страни.

Вече спрели са всички гърмежи...
Вече никъде няма война!
Няма граници, телени мрежи
и свободна е всяка страна!

Утре заран пристигнем ли – кея
на пристана през ранния час
вместо гръм, вместо залп оръдеен
знамена ще развява за нас.

Ех, красива наша победа!
Нали всички я мислим така?
Не се стресвам и сънено гледам,
някой грубо ме сбутва с крака.

И се вдигам, а клепките лепнат
и сънят връз очите тежи.
Още малко – и стигаме – шлепът
вече срещния бряг приближи.

И от срещния бряг се възправа

на природата в снежня скут
Нови Сад, не насън, а наяве,
незаспал, вкочанясал от студ.

1947

КРАЙ

© 1947 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5826>]